

høvelse var en Lettelse for Kjøbstæderne, som maatte komme i Betragtning med Hensyn til Indquarteringen, saa mener jeg, at man maa betænke, at den maa gjælde alle Kjøbstæder, og de bequarerede Byer vilde derfor komme til at betale for de øvrige, og jeg maa derhos tillige bemærke, at Kjøbstæderne sikkert vilde blive saa væsentligt rammede ved det nye Forslag til en Indkomstskat, i Forhold til Landet, at jeg ikke troer der kan være Tale om nogen synderlig Skattelettelse ved Consumtionens Ophævelse.

Naar der har været Tale om de store Offre, som Kjøbstæderne have ydet for Garnisonernes Skyld, og at dette skulde ansees som Beredvilligheder fra Kjøbstædernes Side, og som et Dnsse om at beholde Garnisonerne, saa maa jeg i det Mindste for Odense Communes Vedkommende paa det Bestemteste benegte saadant. Vi ere i Odense By blevne afdwungne mangfoldige Præstationer, som vi slet ikke godvillig vilde yde Garnisonen. Vi have modsat os mange Byrder, men ere ved forskjellige Autoriteters Myndighed blevne paalagte at skaffe dem tilveie, naaget vi siden ere blevne oplyste om, at det slet ikke var anordningsmæssigt eller lovbestemt. Jeg er overbevist om, at fra det Dteblik af at Communerne komme til ret Kundskab om, hvad de have at yde og ikke yde, saa vil alt Det bortfalde, som de have ydet, som man behager at kalde frivilligt, men, som de have gjort med megen Uvillie, da de aldrig have faaet nogen Erstatning derfor.

Jeg skal ikke paa Sagens nærværende Standpunkt udtale mig videre om Enkeltighederne, men vil blot henvende det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister med Hensyn til en Passus i Motiverne til Lovforslaget, som findes Pag. 9, hvor der staaer: „Hvor Staten har skænket de Jorder, der benyttes til Exercerpladser, hvilket enkelte Steder skal være Tilfældet, s. Ex. i Odense, er det en Selvfølge, at Kjøbstaden ikke har nogen Udkomst til Godtgjørelse for disse Jorders Brug“, om den høitærede Minister ikke vil behage at, opgive Regjeringens Hjemmel til en saadan Foranstaltning, thi det er mig som Medlem af Odense Byers Communalbestyrelse ubekjendt, at der existerer nogen virkelig Hjemmel i den Henseende?

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at forbeholde mig, at svare i denne Henseende under Forhandlingen af det Specielle.

Dahl: Det har glædet mig meget at læse den Committee-Betænkning, som Udvalget i denne Sag har afgivet. Jeg har tidligere udtalt, hvor haardt Kjøbstæderne trykkes ved Indquarteringen in natura eller rettere, hvor haardt Cieren af faste Eiendomme, af Gaarde i Kjøbstæderne trykkes derved, og det forekommer mig som om det ærede Udvalg har henvist til en Maade, hvorpaa Kjøbstædernes Beboere vilde kunne faae nogen Lettelse i denne dem altfor haarde trykkende Byrde. Men jeg kan ikke negte, at jeg paa den anden Side, meget kunde ønske at faae et calculatorisk Opgivende af Størrelsen af disse 50 Procent, som der er talt om. Navnlige kunde det dog vel maaskee gives i den Retning, at man fik at vide, hvormeget det kunne være i Forhold til, hvad Indquarteringen hidtil har været, i det Mindste under fredelige Forhold. Det er i denne Anledning jeg skulde tillade mig at henvende et Spørgsmaal til den ærede Ordfører.

Ordføreren: Det glæder mig, at jeg strax er istand til at besvare dette Spørgsmaal ifølge de Oplysninger, jeg er i Besiddelse af, og jeg anseer det saameget mere forødent, at dette Punkt strax kan komme til Klarhed, da den høitærede Indenrigsminister ogsaa har anført, at man ikke ikke havde gjort Regning paa en saadan forøget Udgift. Forøvrigt troer jeg at have bemærket, at Forslaget ikke er aldeles nøiagtig opfattet fra enkelte foregaaende Taleres Side; thi det er ikke 50 pCt. af hele Udgiften, som Udvalget har bragt i Forslag, men 50 pCt. af Forfælleren mellem Taxten i Forordningen af 1816 og den virkelige Udgift. Er Taxten altsaa i et enkelt Tilfælde 6 Rbd. og den virkelige Udgift 8 Rbd., er det kun 1 Rbd., som Communen vil erholde af Statskassen, mod selv at bære den anden. For at komme til Besvarelsen af det opstaaede Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at anføre, at den $\frac{1}{3}$ af det Beløb, hvormed Kjøbstædernes Udgifter have oversteget deres egen Gjalpeffat andrager for 1843 7,458 Rbd., for 1844 7,433 Rbd., for 1845 6,922 Rbd., for